

Et og Tyvende Capitel.

Om Krænkelser af Andres Frihed.

Medens Hovedreglen i dette Capitel, der handler om den egentlige Frihedsberøvelse (§ 208), i alt Væsentligt stemmer med Forordningen Aft. October 1833 § 24, er det en ganske ny Bestemmelse, naar § 207 fastsætter, at den, som ved Vold eller Trusel om Vold tvinger en Anden til at gjøre, taale eller undlade Noget, skal straffes — forsaavidt Forholdet ikke falder ind under andre Straffebestemmelser i Loven — med Bøder eller Fængsel eller under særdeles stærkende Omstændigheder med Forbedringssarbejde indtil 1 Aar. Gjenstanden for den ulovlige Tvang (hvad den Paagældende nødsages til at gjøre, taale eller undlade) er vel ikke angivet med Skarphed, men ligesom dette sikkert vanskeligt kan skee ved almindelige Regler, saaledes er det neppe heller forbundet med Betænkelse i det enkelte Tilfælde at overlade til Domstolene at afgjøre, om der overhovedet foreligger en saadan Netskrænkelse, at den efter Paragraphens Bud kan drage Straf efter sig, og efterat Grundloven har stræbt at hævde den personlige Frihed, er det vistnok i sin Orden, at der ikke i Straffeloven savnes en Bestemmelse af denne Natur, jfr. ogsaa Udkastets § 119 med Flere. Som ved tidligere Leiligheder skal Udvalget ansee det for usornødent, at binde Anvendelsen af offentligt Arbejde til Tilstedeværelsen af særdeles stærkende Omstændigheder, og andrager saaledes paa Udeladelsen af dette Ord (Ændring Nr. 96).

I Udkastets § 210 fastsættes Straf for den, som ved List eller Magt undbrager Forældre eller andre rette Vedkommende et Barn under 15 Aar. Denne Bestemmelse, hvortil intet Tilsvarende findes i den nugældende Lovgivning, sætter et meget vidt Spillerum for Straffens Udmaalning, fra 2 Maaneders simpelt Fængsel indtil Strafarbejde i 8 Aar; men da ikke alene Handlingen kan have en meget forskjellig Character, jfr. § 208, men ogsaa Bevæggrundene kunne være

ganske afvigende, snart i sig selv agtbærbige — f. Ex. at udbringe et Barn af uhyggelige og fordærvede Forhold — snart meget lastværdige, navnlig naar borttagelsen skeer i egennyttigt eller usædeligt Siemod, kan herimod vistnok ikke med Føle være Noget at erindre.

I § 211 fastsættes det, at det med Hensyn til Straffen for Negerhandel og Deelagtighed i denne Forbrydelse forbliver ved Forfisterne i Forordningen Bde Juli 1835, sammenholdt med Lovens Capitel 2 §§ 11—16. Forordningen af 1835 hviler i tractatmæssige Overenskomster, og Udkastet har derfor meent ikke ganske at kunne lade dette Forhold uomtalt, men det er aldeles upraktisk udenfor de bestindste Der, og det maa saaledes vistnok billiges, at Udkastet har indskrænket sig til en simpel Henviisning til den nugældende Ret.

To og Tyvende Capitel.

Om Erfornærmelse.

Den nugældende Nets Hovedbestemmelser om Erfornærmelse indeholdes i alt Fald formelt endnu i D. L. 6—21, som overskrives „om Vresager“. Hovedmodsetningen bestaaer herefter i Paasagn, „som den Andens Ere og Lempe egentlig angaaer“, (Art. 2, jfr. Art. 3) og saadanne, hvor „Ordene ikke ere Nogens Ere og Lempe for nær men dog kjendes af Dommeren at være utilbørlige“ (Art. 4). I første Tilfælde skalde Fornærmeren „være en Løgner og bøde sine 3 Mark“, altsaa dømmes fra Eren, i sidste Tilfælde fastsættes Bøder. Være Fornærmelserne faldne i Krohuus, Møllehuus, Smedehuus eller i andre lignende Forsamlinger, hvor Løs Tale føres, kan Fornærmeren frie sig for Straf ved en Vreserklæring (Art. 1); den derimod, der uden at have været sit Navn bekjendt, har skrevet eller opslaget Skandskrifter eller Pasquiller, skal foruden at miste sin Ere dømmes til Strafarbejde paa Livstid (Art. 8).